

fré s'estaven aquí. Més endavant vam canviar. Ells varen anar al Jufre, i nosaltres aquí. Nosaltres ens estàvem a la casa dels masovers. En temps de guerra va venir un refugiat. Els primers estiuejants que varen venir a Taverter eren els d'aquí Cal Cabré. L'Anita i el Joan, que varen venir per portar els seus fills a fer salut, a Can Casals. Un dels fills, era en Pere, que desgraciadament va morir aquest estiu passat, d'accident. L'altre es diu Paquito. En els nostres dies ens arriben diaris, però jo no els agoito. Només em miro la televisió, i escolto la ràdio, que de ràdios en tinc dos o tres.

Si tingués de tornar a néixer, m'agradaria de tornar a viure de la mateixa manera que he viscut, més que no pas del modo que és ara. L'única cosa que he demanat moltes vegades, que amb les coses que passen, que fan malvé tanta vida i tot això, tornar a patir una època, com quan hi havia misèria.

Cap al final de la nostra xerrada, la Mercè ens fa una afirmació en la que val la pena pensar-hi dos cops. Ella tornaria a viure de la mateixa manera que ha viscut. Quan ens ho explicava li sortia espontàniament. Això és que de veritat ho sent així.

El final de la nostra xerrada d'avui creiem que s'expressa per si mateixa. No cal matisar-la i la reproduïm íntegrament, tal com la Mercè ens ho ha dit.

- La religió, bona.
- En el meu pas per aquest món, he deixat canalla.
- De la guerra, recordo la mort del recitor.
- La política, és una embusteria.
- M'agradaria morir, quedant-me en el llit, i no despertant-me. Dormint, no donaria cap mal temps a ningú, i moriria tranquil·la.

ANTON Ma. CLARET

racó del poeta

*Plou,
les roses s'han esblaimat.
I ara pedrega,
pobres roses i pobres els seus cultivadors.
Tot s'ha omplert de boira,
no es veu el pantà ni el poble.
Però no és trist el dia:
ara tenen l'ocasió d'agafar-se de la mà l'alzina i el ginebró,
perquè ha arribat el vent i fa acaronar les seves fulles.
També sacseja les branques del petit avet que hi ha al jardí,
i també les del roure centenari que hi ha al seu costat.
Veig la boira com passa darrera els vidres de la sala deixant-los entelats;
i mentre no pari de ploure, com no tinc res per fer, m'entretinc fent-hi dibuixos.
Ha parat la pluja, sortirà ben abrigada i respiraré el perfum que desprèn
la terra molla, i sentiré el piular d'un ocell que tot traient el cap de sota
l'ala se n'ha adonat que ja no plou.
No, no és trist el dia.*

Cecília Mas

19 d'abril de 1981